

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 3.

Ljubljana, dné 1. marcija 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

III. Krščansko upanje:

tistih svetnikih, ki so se odlikovali v krščanskem upanju, pravimo, da so imeli prav otroško zaupanje v Boga. In res, ni je čednosti, katero bi mladina ložje obujala in se ložje v njej vadila, kot je krščansko upanje, ki je prav važna stopinja na nebeški lestvici.

1. *Sv. Alojzij* je že v svojem dvanajstem letu dosegel veliko popolnost v tej čednosti. Zato je pa tudi prejemal od božje dobrote čudovite milosti. Že tedaj si je upal trditi, da nikdar ni Boga česa prosil, da bi ne bil uslišan. Seveda je svoje življenje uravnaval popolnoma po zgledu detinskega življenja Jezusovega. Živo se je pa tudi zavedal,

da je tempelj sv. Duha, da v njem, kakor v vsakem pobožnem kristijanu, prebiva sv. Duh. Sv. Duh pa ga je učil živo misliti na to, da je otrok Božji in da je kot tak Boga prosil z zaupanjem, ki je bilo podobno zaupanju, ki je imel Jezus do nebeškega Očeta. In prošnje, izrečene s takim zaupanjem, morajo biti uslišane.

2. To pa, kar beremo v življenju svetnikov, ponavlja se pri resnično pobožnih otrocih tudi dandanašnji. Nek misijonar je slišal malega *zamorskega dečka* tako-le moliti: „Ljubi Jezus! Zahvalim te, da si poslal veliko ladijo z belimi ljudmi v mojo domovino, da so me tam vzeli in semkaj pripeljali, kjer se učim tebe častiti in ljubiti. Prosim te, pošlji še druge bele ljudi na drugi ladiji, da vzamejo tudi mojega očeta in mojo mater in jih semkaj pripeljejo, da bodo poslušali misijonarje in se učili tebe ljubiti.“ Nekaj dnij potem vidi misijonar tega dečka na morskem obrežju, ko je neprestano gledal na morje. „Kaj pa gledaš, otrok?“ praša ga duhovnik. „Prišel sem semkaj, da vidim, če je Bog uslišal mojo prošnjo“, odgovori deček. Skozi dve leti je hodil zamorček dan na dan, kadar je le mogel, na morsko obrežje, opazovat došle ladije. Čez dve leti pa nekega dne ves vesel priteče domov k misijonarjem. „Jezus je uslišal mojo molitev“, kliče neprestano, „na ladiji sem videl svojega očeta in svojo mater.“

3. Morda se čudiš, ljubi otrok, zakaj ti nisi bil že večkrat uslišan. Mnogokrat tvoje zaupanje ni bilo dovolj veliko. Prošiti moraš pred vsem za stvari, ki so Bogu v čast in tebi v zveličanje. Da pokažeš pravo gorečnost, moraš s prošnjami tudi združiti trden sklep, v prihodnje varovati se te ali one napake in vaditi se v lepih čednostih. Tudi zatajevanje je jako dober pomoček, da bodo tvoje prošnje prej uslišane, ker bodo Boga nekako silile, da ti izpolni, kar prosiš. Seveda smeš tudi v raznih posvetnih zadevah prositi pomoči, pa vselej moraš biti udan v božjo voljo in Bogu prepustiti, da te usliši ali ne. Bog pač bolje ve, kaj potrebuješ, kakor pa ti sam.

Čednost krščanskega upanja je velik dar božji. Kako čudovito je delovala v Jobu ali v starem Tobiji. Najbližji sorodniki so sramotili Tobijo v njegovi revščini

in so mu rekli: „Kaj ti je pomagalo tvoje upanje, zaradi katerega si dajal miloščino?“ Tobija pa je odgovarjal: „Ne govorite tako. Mi smo potomci svetnikov (svetih očakov) in pričakujemo onega življenja, ki je Bog daje njim, ki v zaupanju v njega nikdar ne opešajo.“ Upanje na nebesa ga je delalo srečnega v največji revščini. Kako čudovito moč je dajalo krščansko upanje svetim mučenikom! Tudi tebi, ljubi otrok, bo dajalo moč v skušnjavah in v boju za čednostno življenje.

Al. Stroj.

Moji znanci.

(Spisal *G. Flori.*)

II.

Kaj naj vam pa povem danes, predragi moji čitateljčki, recite mi, kaj bi vas najbolj zanimalo. Jaz bi rad ugodil vaši želji, samo, ako mi jo izrečete; vidite, toliko spominov imam na svoje mlade znančke, da ne vem, kje bi pričel. In zato bi vam prav lahko ustregel; nekateri bi morebiti radi imeli kaj bolj veselega, a drugi zopet slušajo rajši žalostne povesti, tako da res ne vem, kako bi storil najbolje. Toda čujte, kaj mi je padlo na pamet! Da vidite, kakov mojster sem, bom poskusil oboje, najprej vam povem nekaj malo bolj veselega, potem pa nekaj žalostnega. Tako, upam, bode najbolje in vsem vstreženo.

V krog mojih znancev spada tudi Rožmanov Andrejček. Ako bi radi izvedeli, kako sem se seznanil z njim, vam prav lahko povem. Bil je v času, ko se nahaja vsa narava v svoji največji moči in bujnosti, ko se vse koplje v sijajnih solnčnih žarkih, to je v prvih dneh vročega poletja. In baš tedaj zori črešnja. Vsak je gotovo že okusil slast tega Božjega daru, in zato bo vedel vsakdo opravičiti drznost Rožmanovega Andrejčka, ki je splezal na domačo črešnjo, da ugotovi svoji poželjivosti, in da se po volji navžije sladkih,